

tand sest ka ühtegi omma isale, kedda temma ei tahtnud kurbastada. Kui üht kallist warra temma hoidis omma süddames kedda jummalakartust, mis temma isä seäna siise olli kühwand. Kui Josep wannematte maiast ärralaks, kinnitas isä temmale wagga Tobia sannad 4, 5.: „keige omma ello aia mötle Isanda meie Jummal peäle ja ärra püa mitte patto tehha, egga ülle temma käsude miina, te õigust keif omma ello aia ja ärra käi üllekohto tee peäl!“ — ja need sannad seisid iggapäwa Joseppi meles ja juhhatasid keif temma tööd ja teggemised. Sure murrega temma näggi, kuida Jummal needminne temma jummalakartmatta perremehhe maias ellamist ennä ja ennä rikkus, nenda et päwast päwani waesemaks laks, et olli kü eßimesest otlast rikkas mees olnud. Josep olli nüüd jo priike ja kanna noreks mehheks üleskaskwand, ja temma perremehhe praua küsas kedda ühhele õhtul nisamoti, kuida Potiwari naesterahwas teggi, agga temma põggenes patto eest. Kui praua näggi, et temma pattune himmo olli ilmsiks tousnud, kargas temma nuaga Joseppi peäle ja tahtis temma ellola otse tehha; ei sanud agga mitte kedda ärratappa, waid teggi temmale agga hawa kurgu külge. Josep wõttis kätte ja jooksis kui pelletud põdder maiast ja lünnast wälja, jooksis keige õ läbbi, ja langes wimaks ühhe louende-plekia oue korma mahha. — Se ple-

fia olli üks aus mees, wõttis Joseppi ennese jure, kulas temma halle luggo temma käest järrel ja nuttis temmaga isseärraniiste Joseppi isä sure kurbdusse pärrast, kui pididi omma poia willetsa ellust kuulda sama. — Plekia wõttis Joseppi ennese tö jure, mis temma römoga teggi. — Monne aia pärrast kirjotas Josep omma isale, misuggune ello temmale olli olnud, ja palus temma käest piisut rahha ennesele rided osta. Agga misuggust wastust sai Josep? Temma isä olli tullekahjo läbbi keigest omma warast ilma jänud ja waeseks innimeseks sanud, nenda et kerjamisest ellas. — Se aus plekia korjas nüüd omma tutwade ja sõbrade käest rahha kokko ja läkitas kedda Joseppi isale. Kui süggise kätte tuli, et plekimise-aeg olli möda lainud, satis plekia Joseppi ladade peäle neid louendid ärramüma; ka selle kauba jures olli Josep wagga tru ja toi wiimse koppika, mis ta louendi eest olli sanud, omma perremehhe kätte, ja keif kasso, mis plekia omma kaubast sai, satis temma Joseppi isale. — Kolme aasta pärrast surri plekia, ja Josep olli omma truusse ja õigusse pärrast wagga armsaks temma melest lainud, nenda et temma muist omma warrandusest Joseppile pärranduseks jättis. Josep aias omma kaddunt perremehhe kauba eddasi, Jummal õnnistas kedda nenda, et ta surema liina sai miina ja rohkema kasso ennesel leida. Temma olleks hea melega omma wan-